Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

БЛАГОВЕСТИЕ

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

Издание на Православното братство при храм "Свети Пророк Илия" гр. София, ж.к. Дружба 2

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО | ГОД. V БРОЙ 43 (250) – 03.07.2016 г.

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ВТОРА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА – НА ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ

В онова време Иисус, като вървеше покрай Галилейско море, видя двама братя, Симона, наричан Петър, и брата му Андрея, да хвърлят мрежа в морето, понеже бяха рибари; и казва им: вървете след Мене, и Аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите, и тръгнаха след Него. Оттам като отиде по-нататък, видя други двама братя, Иакова Зеведеева и брата му Иоана, в кораб със Зеведея, баща им, които кърпеха мрежите си, и ги повика. Те веднага оставиха кораба и баща си и тръгнаха след Него. И ходеше Иисус по цяла Галилея, като поучаваше в синагогите им, проповядваше Евангелието на царството и изцеряваше всяка болест и всяка немощ у народа. (Мт 4:18–23)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ПРОПОВЕД В НЕДЕЛЯТА НА ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ

Благочестиви християни!

Иисус Христос, както тогава е викал апостолите, така и сега вика и нас и казва: Дойдете при Мене всички отрудени и обременени и Аз ще ви успокоя (Мат. 11:29), но никой не слуша божествения Му глас, нито приема Неговия покой. Но защо ли е така? Дали Божието слово е отслабнало и не може да склони човешкото сърце? Не е отслабнало, защото Божието слово не се изменя, но каквото е било при Адам и Ной, при Авраам и Моисей, при апостолите и пророците, такова е и днес и вовеки. Но сега не въздейства така, както е въздействало по време на пророците и апостолите поради това, че сега много хора идват на църква и слушат Божието слово, но излизат пак грешни, остават непоправени и умират в греха си. А защо е така? Не поради нещо друго, а защото не се грижим за спасението си и защото гледаме само светските неща, така че и когато сме в храма, и тогава сме вътре само с тялото, а умът ни остава навън по нашите дела, и по други светски грижи. О, колко глупав е този човек, който почита този живот повече от вечното Божие царство, в сравнение с което този живот и този свят са като капка вода в морето, или като песъчинката, сравнена с целия крайморски пясък. Напразно се трудим да строим високи и красиви къщи, когато сами не знаем колко ще седим вътре, има и мнозина, които умират, преди още да са довършили строежа, и не са могли поне един ден да се повеселят в къщите си. Напразно се трудим да събираме много богатство и стока, когато не знаем за кого събираме и ще си тръгнем от този свят с празни ръце. Напразно се трудим толкова за тялото си, което ще стане пръст, смрад и гной, а за душата, която е безсмъртна, не се грижим как ще я спасим. Ние сме на този свят като на заточение, но знаете ли как живее заточен човек в чужда страна? Той винаги чака и гледа кога ще му дойде заповедта да се върне в родината си. И ние така трябва да живеем на този свят, защото сме чужденци в него. Днес ако сме живи,

утре ще умрем и ще отидем в небесното си отечество, от където е душата ни. За това никога не трябва да привързваме сърцето си към този свят и към неговите дела, защото е чужд. Утре, като умрем, всичко ще остане тук, а ние ще отидем там с празни ръце. Върху това трябва да размислим и да осъзнаем каква загуба имаме за душата си от това, че не се грижим за спасението ѝ. Да помислим за Страшния Божи съд за Небесното царство и за вечната мъка на грешниците. И всеки ден да се самоизследваме, коя Божия заповед сме потъпкали, какво покаяние и какво добро дело сме направили. Да няма ден, в който да не си спомняме за Бога, за душата си и за онзи свят. И ако правим така, ще живеем на този свят като чужденци и ще изпращаме всичките си добри дела на небето, та, когато дойде смъртният час и напуснем радостно този жалък свят, в който сме били, като заточени, и отидем весело в нашето отечество при всички светии и ангели в славата на Триипостастното Божество, където Христос да удостои всички ни да влезем в онази безкрайна радост. **Амин**.

Събрал от славянски и гръцки: ***Софроний Епископ Врачански***

Източник: ***„Софроние. Поучително Евангелие“, Изд. БПЦ Западно- и Средноевропейска епархия, 2009 г.***

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИ •

ЖИТИЕ НА СВ. МЪЧЕНИЦА НЕДЕЛЯ-КИРИАКИЯ

7 ЮЛИ

Св. мъченица Неделя-Кириакия е родена в Мала Азия, навярно в Никомидия, столица на римския император Диоклетиан. Тя била измолено с продължителни молитви чедо на благочестивите родители Доротей и Евсевия. Още от детство се посветила на Бога и решила цял живот да пази целомъдрие. Тя пораснала красива и умна девица. Много младежи търсели нейното съгласие за брак, но тя на всички отказвала с думите, че се е сгодила за Христа и иска да умре девица.

Тогава един младеж от знатно семейство, обиден от нейния отказ, съобщил на император Диоклетиан, че цялото семейство на девойката Неделя изповядва християнската вяра. Императорът заточил родителите в гр. Мелитин, гдето те пострадали мъченически, а св. Неделя била подложена на жестоки мъчения: били я с волски жили, рязали я по цялото тяло, горили я с огън. Всичко обаче било напразно. Христос се явил на мъченицата в затвора и я изцерил от раните ѝ. Накрай, след като Неделя решително заявила: „*За мене живот е да умра за Христа*“, мъчителят я осъдил да бъде посечена с меч.

На лобното място разрешили на Неделя да се помоли преди смъртта си. След молитвата тя предала душата си на Господа, без да бъде посечена. Това станало на 7 юли 289 година. Българските царе Асеновци (XII–XIII векове) пренесли мощите ѝ в столицата на Второто българско царство, Търново.

До нас се запазило на старобългарски език нейното житие, написано от св. Евтимий, патриарх Търновски, който и превел името на мъченицата от гръцки на български (Кириакия- Неделя). От това време и до наши дни в България останал обичаят да се превеждат гръцките имена на български.

За света Неделя има съответна служба. Тя е преведена в Русия от гръцки на църковнославянски и е издадена в 1866 година.

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

СВЕТИИТЕ ОТ БЪЛГАРСКИЯ РОД

В първата неделя след Неделя на Всички светии, се чества паметта на всички български светии Прославяме ги, възнасяме молитви към тези, които са просияли от нашия род през вековете.

Всеки християнски народ в оградата на светата Христова Църква е дал светци. Такива сме дали и ние българите.

Преподобният наш отец и светец Паисий Хилендарски в своята „История славянобългарска“, в глава девета, е събрал имената на българските светци, „колкото са просияли от българския народ в последните времена“. Той изброява 58 светци и казва „*толкова се намериха*“, т.е. толкова е могъл той да открие.

Но не само на изброените от отца Паисия светци, но и на други български светци се знаят имената. И на всеки от известните нам е определен ден за честване.

Има обаче много светци от българския род, чиито имена не знаем. Тях знае само Бог!

Затова именно е определен този ден за ден на всички български светци – и знайни, и незнайни.

И днес Българската православна църква отправя сърдечна молитва към всички български светци за благодатна помощ и закрила.

Те са просияли от нашия род; те са най-близки нам и ние с най-голямо дръзновение можем да се обърнем към тях като към свои.

За светците пророк Исаия казва: „*Ще дигнат криле като орли*“ (**40:31**). Високо са се издигнали духом светците, високо – при Бога, над греха и порока.

Но погледът им е към света, към техните братя и сестри, седящи често в мрак и сянка смъртна (**Мат. 4:16**), за да им помогнат, да ги извлекат из блатото на греха.

Светците се интересуват за нас. Те винаги са готови да ни помагат. Подават ни ръка и ни казват: „*Дайте ни вашата! Вие сте нравствено свободни същества, личности със свободна воля. Насила не можем да ви помогнем!*“

Ние знаем, че и Спасителят често поставяше условието: „*Искаш ли?*“ – Например Той пита разслабления във Витезда: „*Искаш ли да оздравееш?*“ (**Йоан. 5:6**).

В Откровението казва: „*Ето, стоя пред вратата и хлопам: ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене*“ (**3:20**).

Стои, хлопа, чака; ако някой чуе и отвори вратата, при него влиза. Насила не се втурва!

Затова нека по собствена подбуда често да се обръщаме с молитва към светците и по-частно към нашите – българските светци, като от своя страна чрез образцов християнски живот създаваме необходимите благоприятни условия за взаимообщение с тях и получаване на тяхната духовна подкрепа!

Вие, които сте просияли от нашия род, като сте се подвизали с добрия подвиг, пътя сте свършили, вярата опазили и сте получили от Господа, Праведния Съдия, венеца на правдата (**срв. 2 Тим. 4:7,8**), помагайте ни да ви бъдем подражатели в доброто и светостта, и тъй като имате дръзновение пред Христа Бога, молете Го като благ да ни изпрати Своите щедрости, да дари мир на света и на нашите души велика милост! **Амин!**

Автор: ***Доростоло-Червенски митрополит Софроний,„Църковен вестник“, СИ, бр. 25,1995 г.***

Източник: ***http://www.globalorthodoxy.com/***

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

СТРАСТИТЕ – БОЛЕСТИ НА ДУШАТА

АТОНСКИ БЕСЕДИ

(продължение от бр. 249)

5 Как може да се излекува слабохарактерният човек, който лесно изпада в осъждане?

Характерът на някой човек се счита за слаб, когато той е лишен от Божествената благодат, която усъвършенства и удържа всичко, тъй като лекува немощното и възпълва недостигащото. Това подчертава и нашият Господ, когато казва, че без Мене не можете да вършите нищо. (**Иоан. 15:5**). Освен благодатта, за привличане на Божията помощ е необходимо още разположението на човека и неговото лично участие в съответствие с разумните етически закони и Божествените заповеди. Човекът, който лесно осъжда другите, прави това, защото неправилно е привикнал да изследва не своите, а чуждите постъпки и мисли. Той забравя словата на Писанието: не съдете, за да не бъдете съдени (**Мат. 7:1**) и с какъвто съд съдите, с такъв ще бъдете съдени (**Мат. 7:2**). Навикът с такава лекота да се осъждат думите и постъпките на другите, е болест на душата, която произтича от закоравяването на разумните сили на ума, и представлява в действителност порождение на егоизма. За разпознаване и признаване на нашите собствени заблуждения и грешки се изисква да обърнем на себе си сериозно внимание, съпроводено със самоукорение. Необходимо правило и основен житейски принцип трябва да стане за човека Евангелският закон, без който той не може да постъпва по правда. Законът на духа, който дава живот (**Рим. 8:2**) и който може да ни избави от смъртта, която ни е постигнала, ни чертае нов път в живота. Любовта съединява „разномислещите в едно", свързва с общи връзки, създава единно общество. Тя учи, че сме длъжни да полагаме душите си за братята (**1 Иоан. 3:16**) да носим един другиму теготите (Гал. 6:2) и всичко у нас да става с любов (**1 Кор. 16:14**). Незнаенето на Евангелското учение ни отдалечава от Божествената благодат и позволява на неразумното начало да ни оказва въздействие. Ако човек не знае Бога и следователно не е достигнал още просвещение, той е принуден да блуждае в своите съждения. От тук започват и всички тези „защо", „ако", „възможно ли е", а така също произтичат осъждане, противене, непослушание, ненавист и въобще всякакво зло. Да се противостои на всичко това е възможно с помощта на Господа, Който е казал: Нова заповед ви давам, да любите един другиго (**Иоан. 13:34**) и по това ще познаят всички, че сте мои ученици, ако любов имате помежду си. (**Иоан. 13:35**). Всеки, който се старае да спази закона на Евангелската любов по заповед на нашия Господ, се избавя от злото. И тогава вече той не осъжда, не мисли за злото и не постъпва лошо. Без особени усилия се избавя от ветхия човек и от всеки закон на тлението, защото любовта устройва всичко.

6 Какво е безчувствие според учението на отците на църквата?

Само Бог може да ни защити от тази погибел, която няма да сгрешим, ако уподобим на черна надгробна плоча или на смърт преди самата смърт. Безчувствието е бездействие и прекратяване на всякаква духовна активност, присъща на разумната ни природа, отсъствие на всякакво духовно разположение. Безчувствието е също така и затъпяване и безнадеждна гибел. Всичко това са порождения и плодове на гибелната страст нерадение. Ако те обладаят душата, я привеждат към това, човек да остави всички свои правила и принципи, съгласно които е водил духовен живот, непредпазливо да се поддаде на дяволските провокации, и в края на краищата да се окаже в пълна власт на себелюбието и сластолюбието, които се смятат за корени на всички злини. Неверие – ето с какво се увенчава тази развратеност, и ако то си намери място в душата на човека, в този случай могат да помогнат само молитвата и сълзите на светиите, а така също и собствената непрестанна и усърдна молитва със самоукорение и смирение. В еднаква степен помагат доброволното подчинение и послушание, самоукорението и отклонението от причините, предизвикващи неверие.

(следва продължение)

Автор: ***Старецът Иосиф Ватопедски***

• ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ •

ДУХОВНИ НАПЪТСТВИЯ

От всичко, което се случва в земния живот, единствено грехът трябва да опечалява християнина.

В тежки изкушения трябва да викаш към Господа: „Да бъде Твоята воля! Помилуй, облекчи!"

Ако искаш да бъдеш истински християнин, имай и търпи лишения във всичко, защото нетърпящият лишение не е християнин.

Греховете се очистват от слъзното покаяние и търпенето на обидите е в духа на незлобието. Затова не страни от обидите: не се лишавай от венци, не бягай от изцеляването на душата.

Врагът винаги се стреми да въоръжи срещу човека неговите домашни. Трябва да бъдем готови за това и да помним, че всичко това е по Божия воля и за очистване на нашите грехове.

Никога не трябва да униваш: съгрешил си – сега пък се покай и бъди мирен.

Говори добронамерено с тези, които те злословят, моли се за тези, които ти нанасят различни оскърбления, обиди, беди, гонения.

Търпейки обиди, да се радваме, а не да скърбим; да се радваме затова, че ни се дава благоприятен случай, прощавайки на своя ближен, да получим прошка на всички наши съгрешения. В това се състои познаването на истината. Прощавайки на своя ближен, да получим прошка на всички наши съгрешения. В това се състои познаването на истината.

Автор: ***Св. Тихон Задонски***

Източник: ***www.predanie.bg***

• ДЕТСКИ СВЯТ •

СВОЕВОЛИЕ

Бащата на Захари и Емилия беше горски пазач. През лятото работеше в горското стопанство. Направи си една малка дървена стаичка горе в планината, да се приютява в студени и дъждовни дни.

През зимата децата му много обичаха да седят край топлата камина и да слушат разказите на баща си за живота в планината. А той умееше да разказва увлекателно различни случки за срещи с горски животни. Беше виждал, и то отблизо, мечки, глигани, лисици, диви кози, сърни. За сладкопойните птици заговореше ли, децата като че ли чуваха песните им в свистенето на вятъра в комина.

Затаиха дъх веднъж, когато започна да им разказва как се изкачил на високия връх. Оттам се виждало чак морето. Цъфтели редки цветя, които не се срещат в равнината. Обеща да им донесе еделвайс.

Любопитството на децата беше голямо. През лятната ваканция те помолиха баща си да ги вземе със себе си за няколко дни. Ще прекарат чудесно в планината, а в събота и неделя ще се приберат пак у дома. Баща им обеща да ги вземе при условие, че ще бъдат послушни, защото животът в планината е суров и носи изненади.

Наистина прекрасно беше в планината. В горската къщичка се почувстваха като в приказна страна. Помагаха на баща си, когато палеше огън и приготвяше топла чорбица. Сутрин се събуждаха от песента на птиците ведри и засмени…

Но един ден се наложи баща им да отиде в селището по работа. Остави ги сами. Нареди никъде да не ходят, дори да не излизат от стаята. Обеща, че привечер ще се върне.

Като замина, те се почувстваха свободни. Затвореният живот им се видя скучен. Мислите им бродеха из планината. Въображението им рисуваше много примамливи неща.

— Еми, хайде да се изкачим набързо на високия връх. Оттам ще видим чудеса. Ще наберем еделвайс — започна пръв Зарко.

— Заро, много е високо. Няма да мога да вървя — отговори сестричката му.

— Я виж, колко е близо, над главите ни. Аз ще ти помагам. Ще станем герои.

Наивното дете повярва и тръгнаха. Изглеждаха много важни. Подпираха се на тояги като туристите. За храна не помислиха. Ей сега ще се изкачат, а връщането е още по-лесно.

Те не можеха да преценят, че на върха се изкачват опитни туристи за цял ден. Като повървяха само половин час, Еми се измори. Пътеките бяха тесни, каменисти и много стръмни. Неочаквано тя извика тревожно:

— Бате, виж какво страшно животно има долу в пропастта!

— Трябва да е мечка — добави Зарко.

— Да бягаме! Мечките бързо се катерят по скалите. Ще загинем!

Моментално поеха обратния път. Страхът подкоси краката им. Еми седна, безпомощна да направи една крачка. Зарко се принуди да я качи на гърба си. Като бързаше, се подхлъзна. Паднаха и двамата. Дясната ръка, на която се опита да се опре, го болеше силно. Добре, че не бяха се отдалечили много.

Прибраха се и заключиха стаята. Баща им ги завари бледи като восък. Бяха прашни и със следи от одраскванията по лицата.

— Какво се е случило с вас? — тревожно ги запита.

— Излязохме нагоре, подхлъзнахме се и паднахме — отговори Зарко.

Бащата разбра всичко. Нямаше време да им се скара. Натовари ги на колата и ги отведе обратно в селото. Гипсираха ръката на момчето, а Еми дълго лекуваха от уплаха. Тя изгуби съня си. Задремеше ли, виждаше страшното животно и се стряскаше.

Мина всичко, но не се забрави. Те се извиниха за своеволието, но последиците от непослушанието оставиха трайни следи. Ръката на Зарко зарасна накриво, за да му напомня цял живот за грешката. А Еми си остана по характер страхлива.

Такива са горчивите плодове на своеволието и непослушанието!

Автор: ***Монахиня Валентина Друмева***

Из: ***„Православно вероучение за деца“, Издадено с благословението на славянобългарския манастир „Св. Вмчк Георги Зограф“, Света Гора, Атон.***

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

3 ЮЛИ	† 2 Неделя след Петдесетница — на Всички български светии Св. мчк Акинт. Св. Анатолий, патр. Константинополски. Гл. 1, утр. ев. 2, ап. 2 Кор. 4:6—15 (с. 171), лит. ев. Мт 4:18—23 (Тип. с. 480)
4 ЮЛИ	Св. Андрей, архиепископ Критски. Св. Марта
5 ЮЛИ	✳ Преп. Атанасий Атонски. Преп. Сергий Радонежки чудотворец
6 ЮЛИ	Преп. Сисой Велики. Св. свщмчк Валентин, презвитер Римски
7 ЮЛИ	✳ Св. вмчца Неделя. Преп. Тома Малейски и Акакий (Тип. с. 367, т. 1)
8 ЮЛИ	Св. вмчк Прокопий. Преп. Теофил Мироточиви (Македонски)
9 ЮЛИ	Св. свщмчк Панкратий, еп. Тавроменийски

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — **протойерей Емилиян Костадинов**
Адрес на редакцията:
гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“
www.svetiilia.bg